

РЕШЕНИЕ

№ 313

гр. гр. Лом, 27.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОМ, ПЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Елица Юл. Орманова

при участието на секретаря Красимира Ат. Асенова
като разгледа докладваното от Елица Юл. Орманова Гражданско дело №
20231620100889 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 310 и сл. ГПК.

Образувано е по предявен иск от Ц. В. Д. с ЕГН *****, с адрес: чрез
пълномощника адв. Т. С. от АК- Монтана, със съдебен адрес: против ОУ „Христо
Ботев“ с ЕИК 000312217, с адрес: за осъждане на ответника да заплати на ищеца
обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за времето, през което ищецът е останал без работа
поради уволнението, в размер на 3300,00 лв. за периода от 15.06.2021 г. до
15.12.2021г., ведно с обезщетение за забава върху неизплатената главница в размер на
300,00 лева, считано от деня на забавата до предявяване на иска, както и законната
лихва за забава върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното
изплащане. Претендират се и разноски по водене на делото.

В исковата молба се твърди, че ищцата е работила в ответното дружество на
длъжност „Старши учител“ съгласно Договор № 101/12.09.2015 г. по чл. 67, ал. 1, т. 1
от КТ, като трудовото й правоотношение било прекратено на основание чл. 328, ал. 1,
т. 3 от КТ. Твърди, че поради неочакваното и твърде стресово отстраняване от
заеманата длъжност ищцата претърпяла сериозен здравословен проблем, който бил
животозастрашаващ, като прилага Фиш за спешна медицинска помощ. Последвало
болничен престой и лечение с медикаменти. Счита, че ответникът й дължи
обезщетение за оставането й без работа върху brutното трудово възнаграждение, в
размер на 3300,00 лв. за периода от 15.06.2021 г. до 15.12.2021г., ведно с обезщетение

за забава върху неизплатената главница в размер на 300,00 лева, считано от деня на забавата до предявяване на иска, както и законната лихва за забава върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане. Претендира и направените деловодни разноски.

Писмен отговор от ответника е постъпил в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК. В отговора на исковата молба се твърди, че не става ясно какъв иск е предявила ищцата, като не са отстранени нередовностите на исковата молба, въпреки даваните от съда указания и в този смисъл искът е недопустим. Искът е неоснователен поради това, че: ищцата не доказва, че в резултат на незаконното уволнение е претърпяла имуществени вреди, изразяващи се в пропуск да получи трудово възнаграждение за период от шест месеца след прекратяването на трудовото правоотношение; незаконното уволнение следва да е признато за такова от съда с влязло в сила решение; не става ясно как е определен периодът и размерът на претендираното обезщетение; липсват доказателства, че ищецът след прекратяване на трудовото правоотношение не е заемал друга длъжност при друг работодател. Мораторна лихва не се дължи, тъй като не е отправена покана по реда на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД от работодателя. Искът за присъждане на законна лихва върху обезщетението по чл. 225 КТ е акцесорен и е неоснователен, дори считано от датата на завеждане на исковата молба. Ако се касае за иск за неплатено трудово възнаграждение и за обезщетения по чл. 220 и чл. 224 КТ, то те са изплатени по банков път на ищцата в размер на 4066,27 лева. Моли се за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан.

Съдът, след като обсъди наведените от страните доводи и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, а и от Трудов договор № 101/12.09.2015 г. се установява, че между ищеца и ответника е било налице валидно трудово правоотношение по трудов договор, съгласно който ищецът е заемал длъжността „старши учител прогимназиален курс“. Трудовото правоотношение е възникнало при условията на чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ. Със Заповед № 037/15.06.2021 г. на Директора на ОУ „Христо Ботев“ – с. Расово, връчена лично на ищеца на 15.06.2021 г., трудовото правоотношение е прекратено, считано от 15.06.2021 г. на посочено в заповедта основание: „чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ“ и вписани причини за прекратяване на трудовия договор: „намаляване обема на работа“.

С оглед така възприетото от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ и акцесорен иск по чл. 86 ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението, в размер на 3300,00 лв. за периода от 15.06.2021 г. до 15.12.2021г., ведно с

обезщетение за забава върху неизплатената главница в размер на 300,00 лева, считано от деня на забавата до предявяване на иска, както и законната лихва за забава върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане.

Отделните иски, предвидени в ал. 1 на чл. 344 КТ, е възможно да бъдат обективно съединени или да бъдат предявени самостоятелно. Искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ – за присъждане на обезщетение за времето, през което работникът или служителът е останал без работа поради уволнението, може да се предяви самостоятелно и след влизане в сила на решение по исовете по т.1 и 2, тъй като влязлото в сила решение, с което уволнението е признато за незаконно, е **предпоставка за уважаването** на иска за обезщетение. В този смисъл предявеният, макар и като самостоятелен, иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ е допустим. Не е изтекъл и предвиденият в чл. 358, ал. 1, т. 3 давностен 3-годишен срок за предявяване на иска. Съгласно чл. 358, ал. 2 КТ исовете за признаване уволнението за незаконно и отмяната му и за възстановяване на предишната работа следва да бъдат предявени до два месеца, считано от датата на прекратяването на трудовото правоотношение, а искът за обезщетение може да бъде предявен в 3-годишен срок.

Отговорността на работодателя по чл. 225, ал. 1 КТ е договорна, като правото на обезщетение за работника/служителя възниква при наличието на три кумулативни предпоставки: 1) признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна; 2) наличие на подлежаща на обезщетяване имуществена вреда – пропуснати ползи от реализиране на доходи от труд и 3) причинна връзка между незаконното уволнение и оставането на работника или служителя без работа /в този смисъл Тълкувателно решение № 3/19.03.1996 г. на ОСГК на ВКС/. За да бъде уважен искът на работника или служителя за обезщетение за оставането му без работа вследствие на незаконното уволнение, е **необходимо уволнението да бъде признато за незаконно с влязло в сила решение по чл. 344, ал. 1 т. 1. КТ**. Другият вариант е исовете да бъдат обективно кумулативно съединени в един процес. В случая ищецът е посочил изрично с уточняваща молба от 20.06.2023 г. /на л.19/, че не предявява иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване уволнението за незаконно.

В случаи на първо място ищецът не представи доказателства за наличието на първата материална предпоставка за уважаване на иска - признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна с влязло в сила съдебно решение. По делото не се събраха доказателства за наличие на влязло в сила съдебно решение, с което уволнението да е било признато за незаконосъобразно, **нито пък се твърди от ищеца наличие на такъв съдебен акт**. При липса на една от изброените предпоставки за уважаване на иска, поради необходимостта същите да бъдат кумулативно налични, то искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

За изчерпателност следва да се посочи, че и останалите предпоставки - наличие

на подлежаща на обезщетяване имуществена вреда – пропуснати ползи от реализиране на доходи от труд и причинна връзка между незаконното уволнение и оставането на работника или служителя без работа, също не са доказани от ищеца, с оглед вменената му с доклада доказателствена тежест. Същият не представи доказателства, че след уволнението /било то законно или не/ е останал без работа за исковия период, през който претендира обезщетение, въпреки дадените му конкретни указания, че този факт може да бъде доказан чрез представяне оригинал на трудова книжка или съответен документ, издаден от съответна ТД на НАП. И на последно място, в тази връзка остана недоказана и причинната връзка между уволнението на ищеца и оставането му без работа. Следователно липсват и трите кумулативно изброени материални предпоставки за уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ, макар за отхвърляне на иска да е достатъчно и неналичието на една от тях.

Искането за присъждане на законна лихва върху главницата не представлява самостоятелен иск, а е законна последица от уважаване на исковата претенция за парично притезание и се присъжда считано от датата на завеждане на съответния иск. По делото е предявен и акцесорен иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за присъждане на обезщетение за забава за определяем период и в определен размер – 300 лева, считано от деня на забавата до предявяване на иска – 30.05.2023 г. Предвид неоснователността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ следва да бъде отхвърлен и акцесорния такъв за лихви. При парични вземания изискуемостта се смята настъпила в деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред, като вземането по чл. 225, ал. 1 КТ е изискуемо от деня, в който уволнението е могъл да иска изпълнение, който поначало е денят на уволнението. А в случая и поради това, че уволнението не е признато за незаконосъобразно с влязло в сила съдебно решение, ответникът не е изпаднал в забава, тъй като не е възникнало изобщо задължение за същия да заплати следващо се от незаконното уволнение обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ. С оглед на това следва да се постанови отхвърляне на исковете по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ и иска по чл. 86 ЗЗД.

По разноските:

Предвид крайния изход на материалноправния спор по делото, съгласно чл. 78, ал. 3 и чл. 81 от ГПК, ищецът дължи и следва да бъде осъден да заплати на ответника претендираните и направени от него разноски за адвокатско възнаграждение, надлежно претендирани. Ответникът е заплатил 800 лева адвокатско възнаграждение, поради което следва ищецът да заплати същото в цялост.

Ищецът е освободен от заплащане на държавни такси и разноски по производството във всички инстанции, съгласно разпоредбата на чл. 83, ал. 1 т. 1 от ГПК и чл. 359 от КТ. На същото основание, при отхвърляне на иска не дължи направените от работодателя разходи в размер на държавната такса и разноски /за

вещи лица, свидетели и др./, с изключение на разноските, които страната е направила, ако е била представлявана от адвокат или юрисконсулт. В случая от ответника други разноси, освен за адвокатско възнаграждение, не са сторени.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ц. В. Д. с ЕГН *****, с адрес: , чрез пълномощника адв. Т. С. от АК- Монтана, със съдебен адрес: против ОУ „Христо Ботев“ с ЕИК 000312217, с адрес: иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ и иск по чл. 86 ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението, в размер на 3300,00 лв. /три хиляди и триста лева/ главница за периода от 15.06.2021 г. до 15.12.2021г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 300,00 /триста/ лева, считано от деня на забавата до предявяване на иска – 30.05.2023 г., както и законната лихва за забава върху главницата от датата на предявяване на иска – 30.05.2023 г., до окончателното ѝ изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, Ц. В. Д. с ЕГН *****, с адрес: да заплати на ОУ „Христо Ботев“ с ЕИК 000312217, с адрес: сумата от 800,00 лв. (осемстотин лева) разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Монтана в двуседмичен срок, считано от 27.09.2023 г. на основание чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Лом: _____